

גנזי מלכים

גנזים ציצים ופרחים על פרשיות השבוע
משולחנם ומשנתם של רבותינו חכמי תימן זיע"א

מכון
המאורות

לדוצאת כתבי רבותינו חכמי תימן
יוצא לאור ע"י
מוסדות אור תורת שלום (ע"ד)
בראשות הרב יהודה יפת שליט"א

חודש סיון ה'תש"פ
גליון כ"ה

תובנות בפרשה

תובנות בפרשה

במשנת הגאון
רבינו יחיא יצחק הלוי זצ"ל

לרגל יום פטירתו ה-88

אקטואליה בהלכה

פולמוס

חדש!

יחידי סגולה

וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינָיִם" (במדבר י', ל"א).

אישיותו המיוחדת של רבינו יחיא יצחק הלוי זצוק"ל ראב"ד גלילות תימן, אשר יום פטירתו ה-צ"ח חל בימים אלו, הייתה מבורכת במעלות ותכונות רבות, מה נאה ומה יאה להעלות כאן ממה ששרטט בידי אמן נכדו, הגאון רבי שלום יצחק הלוי שליט"א, ראש ישיבת בית הלוי בירושלים.

רבינו היה בעל תפיסה חדה ומהירה, זכרון מפליג, איש נבון היודע לנווט נושאים מסובכים ועדינים ביותר למטרה הרצויה. עדין נפש ובעל חסד גדול שמסר את כל אשר יש לו - כוח, ממון, זמן וכשרונות למען הזולת. הוא תיקן הרבה תקנות בעלות רקע כלכלי שמטרתן להגן על השכבה הענייה, כמו פיקוח על מחירים, מידות ומשקולות.

בין היתר העמיד רבינו את ה"מוהר" - אותו מעניק החתן לאב הכלה - על סכום קבוע ומיני מלי. מאידך היה תקיף ובעל כושר הנהגה מעולה. כל נסיון לפרוץ בקדושת המחנה נהדף ע"י רבי יחיא שהיה קנאי גדול למשמרת הצניעות כמו לכל דבר שבקדושה. רבי יחיא מינה שוטרים מקרב הקהילה כדי לשמור על סדרי הקהילה.

על כולם עלתה אהבתו את התורה בה השקיע את כל מרצו וכשרונותיו. מן היום הראשון שה" כיר פסוק בתורה עלה ונתעלה ובמהירות לא תאמן קצר בדרכו פירות, אצר אותם אחד לאחד עד שהיה מלא וגדוש בכל מקצועות התורה. בגיל שתים עשרה ומחצה בלבד, עמד למבחן לפני הראב"ד הגאון רבי שלמה קארה זצ"ל, על כל הלכות שחיטה. הרב, שהתפעל מתשובותיו המושלמות, מיהר לכתוב לו כתב הרשאה המתיר לו לשחוט כשגדול עומד על גביו.

לאחר כחמש שנים, כאשר היה רבי יחיא בן שמונה עשרה בלבד, צירפו הגאון רבי שלמה קארה זצ"ל כחבר בית הדין שם היה לברכה אף בפסקי דין הקשים בזכות כושר האבחון בו ניהן, לה" כיר בין זכאי לחייב, בין דברי אמת לדברי שקר ולכוון את הפסק אליבא דהילכתא.

את ידיעותיו במקצועות התורה קיבל מגדולי הדור אשר יצק מים על ידם ביניהם סבו הגאון רבי מנצורה זצ"ל והגאון רבי חיים קורח זצ"ל. את תורתו קנה גם בזכות שיטת הלימוד המיוחדת שהיה רגיל בה לימוד יסודי ומעמיק.

סיפר בנו הגאון רבי שלום יצחק הלוי זצ"ל, כי פעם אחת כשלמדו בבית מדרשו של רבי חיים קורח זצ"ל, התנהל ויכוח נוקב באחת הסוגיות בגמרא. שתי קבוצות של תלמידי חכמים ניצבו זה מול זה. מחד רבי חיים קורח ורוב תלמידי הישיבה, ומאידך רבי יחיא והחברותא שלו, ידד נפשו הרב אברהם אלנדאף, בסיומו של הדיון הכריז הרב קורח כי הדין עם הרוב.

אך 'החברותא' לא הרימו ידים: במשך היום והלילה עמלו ובררו את הסוגיה. למחרת הגיעו לבית המדרש כשבידיהם שלושה עשר ספרים. לאחר קבלת הרשות מהרב קורח החל רבי יחיא להרצות את דברו תוך הצגת ראיות מן הספרים. משראה הרב קורח שהדברים נכוחים ומוכ" חים, הפסיקם באמרם "בני הצעירים תנוח דעתכם. עתה ידענו כי הצדק עמכם, ירבו כמותכם בישראל". והרב קורח הוסיף ברכה "המקום יאיר את עיניכם כשם שהארתם את עינינו".

נזכה ללמוד מדרכיו לילך לאורו,

(איש ימיני)

ובכך להשלים דרכנו בדרכי ה' יתברך עדי ביאת גואל צדק בב"א.

ספר התורה של עם ישראל להצלה מנגיף הקורונה

ההצלה הדחופה לעם ישראל מנגיף הקורונה!

מיזם אדיר ומיוחד מבית 'המאורות' בהכוונת מרנן ורבנן עיני העדה שליט"א

כל הפרטים והעדכונים לחצו כעת כאן

מוקד הרשמה לרכישת חלק בספר התורה

חייגו כעת: 03-506-76-08

sm308885@gmail.com

גיליון מיוחד לרגל יום הילולת מרן הגאון רבינו יחיא יצחק הלוי זצוק"ל ראב"ד תימן

אקטואליה בהלכה

עם רבני בית ההוראה 'המאורוז' שליט"א

שאלות מצויות בדין המתנה בין בשר לחלב ובענייני היכר בין בשרי לחלבי
מאת הגאון רבי רון אל אהרן שליט"א
 אב"ד לממונות נתיבות ומרבני בית ההוראה

שאלה: אני בייביסיטר לילדים בבית חילוני, שלצערינו אינם מקפידים על המתנה בין בשר לחלב, האם מותר לי להביא לילד אחרי מאכל בשרי דבר חלבי, כיון שהם לא מקפידים על זה. ומה אעשה במקרה והילד ממש רוצה, ולא מבין את המשמעות שהוא כרגע בשרי. [מדובר בילדים בגילאי ארבע עד שבע וחצי]. ואם בכל אופן הם חייבים לחכות, אז כמה זמן יש להמתין בין לבין. והאם יש הבדל בין בשר לעוף?

תשובות: א. לא רצוי בכלל להיות בייביסיטר בבית חילוני, זה לא נחשב הפסד ממון אלא מניעת רווח. והנזק הרוחני יכול להיות חמור שבעתיים.
 ב. אין הבדל הלכה למעשה בין בשר עוף לבשר בקר.
 ג. יש הבדל בין להביא לילד בידיים שזה חמור יותר, לבין אם הוא לוקח לבד שכאן ניתן להעלים עין.

ד. עד גיל ארבע ערך, אין חובת המתנה כלל. מגיל ארבע ועד גיל שש, מספיק שעה. ומגיל שש ומעלה, צריך לחנך לשש שעות כמו גדולים. כמובן שהדבר תלוי בחריפות שכלו והבנתו של הקטן.

ה. לצורך גדול, כגון שרק טעם מן הבשר ואינו חפץ לאוכלו, ויש מאכל אחר חלבי, אז עד גיל שש אין צריך להמתין, ומגיל שש עד גיל עשר ניתן להמתין שעה אחת.

האם נשים חייבות במים אחרונים או לא?

מאת הגאון רבי אורן צדוק שליט"א

דומ"ץ נזר ההוראה ומרבני בית ההוראה

שאלה: האם נשים חייבות במים אחרונים?

תשובה: לק"י. מספר טעמים נאמרו בהצרכת מים אחרונים קודם ברכת המזון. א. משום טינוף הידים בסעודה, שאין מן הכבוד לברך כך את ברכת המזון. ב. משום מלח סדומית. ג. משום האמור בזוהר הקדוש (פרשת תרומה קנ"ד ע"ב), שיש סוד גדול ונורא בנטילת מים אחרונים, יעויין.

והנה, על אף שדרך אכילה כיום הינו באמצעות כלים, כך שטעם ראשון לכאורה אינו, כאשר יש לו ודאות שלא נגע באוכל. וכמו"כ כיום אין ידוע על מלח סדומית, ואם כן אין אף את הטעם השני, (ועיין לשון הרמב"ם פ"ו מהלכות ברכות ה"ג, שהחשש הינו גם במלח שטבעו כמלח סדומית). מכל מקום תיקון חכמים ליטול את הידיים נשאר במקומו, כמו בכל תקנת חכמים כאשר בטלו טעמיה. וכל שכן הוא לפי המקובלים שאין חילוק ולעולם חייב בנטילה.

ועל אף שמרן בשלחן ערוך סימן קפ"א סעיף י' ציין שיש שאין נוהגים בנטילת ידים לאחר הסעודה, והיא שיטת התוספות, מכל מקום כתבו האחרונים שמרן דחאה מכל וכל, במה שציין בתחילת הסימן שמים אחרונים חובה, יעויין שו"ת נחפה בכסף (חלק א' דף קנ"ג), וכן כתבו עוד אחרונים לבאר. ויעויין להגרא"א שכתב לדחות דעה זו לגמרי, והביאו במשנה ברורה (סקכ"ב), ומבואר מדבריו שם שאף הוא אינו סובר קולא זו כלל ועיקר, יעויין. ויש לי להוסיף על כך, שמרן לא הביא שיטה זו בבית יוסף כלל, רק בשלחן ערוך בסוף הסימן לאחר שביאר את כל דיניה של הנטילה. וממילא כיוון שכן היא תקנת חכמים, מאיזה טעם נבוא לחלק בין גברים לנשים, ואדרבא מן הגברים נלמד לנשים, שמתוך שפשוט שחייבים הם בנטילה זו אלמא לא נתקבלה שיטה זו להלכה, ואם כן כולם חייבים בצורה שווה. ויעויין בזה בספר הליכות עולם (פרשת שלח לך אות א'). ויש לעורר על הדבר. הצ' אורן בכא"מ שמעון צדוק יצ"ו.

שאלה: רציתי לשאול, כמדומני שלא נהגו הנשים לעשות מים אחרונים? **תשובה:** לק"י. התשובה שהשבנו היתה לגופו של עניין, להלכה ולמעשה שנשים חייבות. זו הלכה לדעת הרמב"ם והשולחן ערוך מבלי לחלק, וכן כתבו כל האחרונים מכל העדות והקהילות, למעט מה שראיתי בשו"ת שבט הלוי שאצלם הנשים לא נהגו, וכתב ליישב שאפשר שלא קיבלו עליהם זאת, וזה תמוה באשר שהיא תקנת חכמים, וכן העירו על דבריו. ועכ"פ זאת רק ממה שנהגו אצלם, ולא כולם כמבואר באחרונים אשכנז. וכל שכן שאינו לשאא קהילות ישראל.

ניתן לשלוח שאלות לרבנים בכתובת מייל: sm088302222@gmail.com

אם מותר לומר דברי שבח על הנפטר ביום טוב שני של גלויות? ההלוויה של בעל ה'חן טוב' שעוררה פולמוס נרחב בין חכמי טבריה לחכמי תימן

לפני כמה וחמישים שנה, אירע מעשה שעורר סערה רבה בגלילות תימן ומחוצה לה. תחילת המעשה היה בהלווייתו הגדולה של רבינו בעל ה'חן טוב', הגאון הנודע רבי יחיא בדיחי זצוק"ל, מי שניהן כראש הישיבה הכללית, ומחבר הספרים 'חן טוב' - שאלות ותשובות וחיידושים על התורה, וספר 'לחם תודה' על ספר 'שערי קדושה' למהרי"ץ - אשר נפטר ביום טוב שני של חג הסוכות בשנת ה'תרמ"ח.

בעת מסע ההלוויה, הספידוהו ברחובה של עיר, הגאון רבי אברהם צאלח צ"ל שהיה מזקני הדור ודיין ומו"ץ בצנעא, ואחריו הגאון רבי חיים קורח צ"ל מגדולי הרבנים בדורו, ואחריהם הגאון רבי שלמה אלנדאף צ"ל אחיו של הגאון רבי אברהם צ"ל (ראה למהר"א אלנדאף צ"ל בספרו זכור לאברהם עמ' ט"ו), ועוד מחכמי הדור.

באותו מעמד, נכח שלוחא דרבנן מהעיר טבריה, ושמו ר' יחזקאל שאול רופא ז"ל [ידיעות על השד"ר ומשפחתו, ראה בספר מעשה חייא לרב חייא רופא, מהדורת מכון הכתב, ירושלים ה'תשנ"ז, בהקדמה בעמ' כ"ח], השד"ר מיחה בתוקף במספידים, וזאת על פי מנהג ארץ ישראל, כפי שהבינו הוא. [יצוין כי באופן כללי, היתה מגמת השד"ר להשפיע על יהודי תימן להניח מסורותיהם הקדמוניות, ולקבל על עצמם את מנהגי ארץ ישראל, כפי שנהגו כן שדרי"ם רבים. ואכמ"ל].

לדעתו של השד"ר בעניין ההספד ביום טוב שני של גלויות, הצטרפו אחדים מרבני צנעא. אך למעשה, רוב גדולי הדור לא הסכימו עמם, והמשיכו וסיימו את ההספדים. תיכף לאחר החג, בראש חודש מר-חשוון, פנה השד"ר לחכמי הישיבה הכללית בצנעא שיחוו דעתם בנדון, ושאלת חכם חצי תשובה, שכן פירש בשאלתו מקורות ההלכה לאיסור. גם לחכמי טבריה שלח השד"ר את שאלתו, כשלדבריו זהו איסור גמור ופלא גדול כיצד נהגו כן חכמי תימן.

ימים ספורים לאחר מכן, התפרסמה דעתם של גאוני תימן האדירים, רבותינו הגאון רבינו יחיא יצחק הלוי צ"ל (שיום פטירתו חל בימים אלו), והגאון רבינו אברהם אלנדאף צ"ל, כאשר בתשובתם המנומקת ביארו את דעתם להתיר את ההספד, זאת כנגד כמה מחכמי טבריה שהשיבו לא כן.

עיקר טענתם ונימוקם בתשובתם זאת היא, דלכולי עלמא ההספד ביום טוב שני אמנם אסור, אלא שאין ההספד הנהוג בתימן בכלל ההספד שאסרו חז"ל, כי רק הספד של דברי קינים ונהי באמרם הוי אוי ואבוי וכדומה, הוא שאסרו חכמים, אבל לספר בשבחו של מת, לא אסרו. ויש המקילים שאם עיקר ההספד הוא סיפור שבחו של מת, גם אם יהיו מעורבים בו דברי קינים ונהי לא אסרו זאת חכמים, כאשר בתשובתם האריכו הדק היטב לבאר ולברר כל חמירא וחמיעא שבשאלה זו, כדרכה של תורה.

גם בדור שלאחריהם המשיכו רבני תימן לקיים את היתר ההספד ביום טוב שני, ומטעמים אחרים, כגון הגאון רבי שלום יצחק הלוי בנו של רבי יחיא יצחק צ"ל בשו"ת דברי חכמים (עמ' קצ"ג) קיים את המנהג וטען שאמנם אינו כדעת הרמב"ם אך הוא מהמנהגים הקדומים שנהגו בתימן לפני הופעת חיבור הרמב"ם וגם לאחר שנתקבל הרמב"ם כמאריה דאתרין לא זה משנה ראשונה ממקומה. ובספר הראל (עמ' 108) כתב רבי שלום יצחק הלוי צ"ל שגם בפטירת הגאון רבי סלימאן צאלח צ"ל שהיתה ביום טוב שני של פסח בשנת ה'תרס"ב, ספדוהו כמנהג הקדום.

הגאון רבי שלמה קורח צ"ל בעריכת שולחן (חלק א' עמ' רל"ח, ובחלק ב' עמ' ר"ח) ביאר, שרק הספד דרך קינה, היינו שאחד אומר והאחרים עונים אסרו חז"ל ביו"ט, אבל לא הספד כנהוג היום שאחד אומר והשאר שומעים ושותקים. ובעמ' רמ"ד (שלהי אות ח') הוסיף הגאון צ"ל, כי גם בפטירת הגאון רבי סעיד צאלח צ"ל שהיתה ביום טוב שני של פסח ספדו האב"ד בקול בוכים.

ובביאור העניין והשתלשלותו, ראה עוד בספר איש ימיני חלק א' עמוד מ' ואילך, באריכות רבה ונפלאה (שאף עיקרי הדברים נלקחו משם).

יהידי סגולה

מהליכותיו בקודש

של מרן הגאון רבינו יחיא יצחק הלוי זצוק"ל לרגל יומא דהילולא - י"א סיון ה'תרצ"ב

מתלמידיו המובהקים יש למנות, את הגאונים רבי חיים חבורה אשר לימים כיהן כדיין ברחובות, רבי יוסף שמן, רבה של הרצליה. רבי אלעזר קורח ורבי אברהם עמרמי שהיו מחשובי הרבנים בתימן, מתלמידי תלמידיו הלא הוא הגאון רבי יוסף יעקב צוברי שהיה רבה הראשי של קהילת תימן בת"א. זכר צדיקים לברכה. זו אך רשימה חלקית מתלמידיו המובהקים. מאות תלמידים אחרים מן העיר ומן הכפר, למדו אצלו בצעירותו, טרם נתמנה לרב ראשי והעניק תעודות הוראה ושחיטה לראויים.

קשה סילוקן של צדיקים

רבינו יחיא חלה את חליו האחרון, והלבבות הומים, מבקשים להישאר בצילו ובמחיצתו של פאר הדור והדור. כולם כאחד מתפללים בחרדה גדולה שהמנורה הטהורה, תמשיך להאיר על פני תבל. אך בשמים נגזר אחרת, וביום י"א בסיון ה'תרצ"ב, השיב רבינו הקדוש את נשמתו הטהורה לבוראה, בעלותה בסערה השמימה. ועם ישראל עומד וצועק, אבי אבי, רכב ישראל ופרשיו.

על התדהמה, הכאב והשכול, שהותירה הידיעה על מקבליה, שמענו מכמה וכמה זקנים דברים נוראים. סיפר יהודי ירא שמים: ימים מעטים לפני הסתלקות רבינו לשמי מרום, ראיתי בחלומי והנה לפני בנין מפואר, מיוחד בפינו, עומד על עמודים. לפתע נשבר אחד העמודים התומכים את הבנין, ואיקץ והנה חלום. אך לדאבוני, לא היה זה חלום בלבד, שכן זמן מועט לאחר מכן נשבר עמודו של עולם, בפטירת רבינו לבית עולמו.

שח יהודי אחר, שכשנודעה השמועה הנוראה הזו, סירב לבו ולב ידידיו להאמין, כאומרים: וכי יוכל מלאך המוות לרבינו הגדול? לפיכך הלכו בעצמם לראות אם נכונה השמועה, ורק לאחר שראו בעיניהם את המיטה הטהורה, החלו לעכל כפי השגתם, את יתמותם. גם בעיר דמאר, הרחוקה מצנעא מקום פטירתו של רבינו, הגיעה כמובן הידיעה. סיפר הגאון רבי לוי קשת זצוק"ל מבני ברק (מיהודי דמאר), שבזמנו היה תלמיד בין תשב"ר שישב לפני המארי בדמאר. והנה באמצע הלימוד, נכנס לפתע יהודי מתושבי העיר, כשפניו מביעות חרדה. הוא ניגש ישר אל המארי, ולחש באזנו מספר לחישות. מיד פרץ המרי בבכיות ואנחות, וחלק עם המבשר את תחושותיו הקשות. עד כדי כך קשה היה סילוקו של צדיק בקרב יהודי תימן והסביבה. כאמור - ביום רביעי, י"א סיון ה'תרצ"ב, קדרו השמים ועדיין שעת צהרים מוקדמת. בני עיירות וכפרים המרוחקים מן העיר צנעא סיפרו, כי אף במחוזותיהם נראתה השמש כהה מן הרגיל והם חשו בעגמת נפש בלתי מובנת. מאוחר יותר התבררה להם הסיבה, הגאון הצדיק רבינו יחיא יצחק הלוי זצ"ל השיב נשמתו לבוראה.

השמועה על הסתלקות הרב הגדול והנערץ התפשטה חיש מהר בכל שכונות העיר, בכי וצעקה נשמעו מכל בית. אנשים החלו לרוץ לבית הרב, רבים סרבו להאמין לבשורה המרה כי האב המסור, הרועה הנאמן, הלך לעולמו. לא יפלא, אפוא, ששמו נישא ביראת כבוד בפי כל מי שהכירו או שמע עליו, גם היום שבעים ושנים שנה אחרי הסתלקותו בסערה השמימה.

תורת חכם מקור חיים

רבינו הגדול נולד בחודש תמוז בשנת ה'תרכ"ז בצנעא בירת תימן, לאביו רבי משה זצ"ל. זקנו מצד אמו היה הגאון רבי שלום מנצורה זצ"ל. וכך פותח נין רבינו, הגאון רבי אבירן יצחק הלוי שליט"א אב"ד תל-אביב - עורך סדרת הספרים הנפלאה 'איש ימיננו':

חכמינו זכרונם לברכה במסכת ברכות (נ"ח ע"ב) קבעו, כי גזירה היא על המת שישתכח מן הלב לאחר שנים עשר חודש. והנה, אף ששלשה דורות, זה למעלה משמונים שנה אבוא בגבורות ה', חלפו מאז פטירת רבינו יחיא יצחק הלוי, הרי שלא נשכח זכרו מלבות אלפי ורבבות תלמידיו ותלמידי תלמידיו מכיריו ומכריו מוקיריו ומיקיריו, ודמות דיוקנו עומדת בפניהם וחייה לעיניהם כאילו אתמול נלקח מעליהם, זאת מפני שגזרה היא על המת שישתכח מן הלב (רש"י וישב ל"ז ל"ה בשם חז"ל) ולא על החי, וצדיקים במיתתן נקראו חיים (ברכות י"ח ע"א), ולא עליהם נגזר שישתכחו מן הלב. ובוודאי לא מהמח ומהדעת, אדרבא גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחיה (חולין ז' ע"ב). ואדרבה בהעדר הצדיקים, חסרונם ניכר יותר ודמותם מתעצמת וזכרם חי קיים ויוגן לעד ולנצח נצחים, עד כאן דבריו שם. להלן נביא קווים מעט לדמותו רבת האנפין של רבינו, מלוקט ומעובד מתוך סדרת הספרים 'איש ימיננו':

רבינו השקיע בתלמידיו את כל מרצו. הוא השכים קום בחצות לילה, כדי ללמדם תורה ודעת ויראת ה'. ואכן, תלמידיו לא אכזבוהו, ולבו עלץ כשראה את גודל יגיעתם בתורה. מספרים, שבסיום יום אחד של עמל תורה, בצורה שעוררה התפעלות, אף על וותיקי הלומדים, פלט אחד מהתלמידים הצעירים: היום למדנו הרבה. מיד הגיע התיקון ממורה הדרך הדגול, רבינו יחיא, לאותו תלמיד: אמור מעט, ועשה הרבה...

עם כל זאת, כשראה רבינו יחיא את גודל יגיעת תלמידיו בתורה, אמר להם פעם: מובטחני שתהיו מורי הוראות בישראל. באמרו זאת, עטף אותם במבטו החם והאהוב. מבט זה ליווה אותם יום יום, ועודדם להמשיך ולעלות בסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כיוון שזוהי עבודת הא-ל.

בית המדרש

"אלמדרש" - כך נקרא בית המדרש בו לימד רבינו יחיא יצחק הלוי זצוק"ל תורה, ובו אף התפלל כל תפילותיו. ביו כתליו התקבצו טובי התלמידי חכמים אשר ביקשו ללמוד תורה מפיו. בשעה שתיים אחר חצות לילה הקדים הרב את כולם בפתיחת שערי בית המדרש. תוך שעה קלה התמלא המקום בתלמידים שהצטופפו ארבעה סביב גמרא אחת לאור עששית נפט. הם ידעו שזו השעה הטובה ביותר ללימוד כדברי הנשר הגדול שכתב: "אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה". רבינו החל לגרוס (לקרוא) את הסוגיה בשיטתו המיוחדת, קריאה מתונה בניגון מיוחד המבחין בין קושיה לתיורץ תוך הרמת הקול והנמכתו בהתאם. אחר שגרס כל הסוגיה חזר להסבירה, בסדר ובבהירות. יחד עם זאת היו עיניו פקוחות על כל התלמידים, כשהוא עונה לשואלים ומעורר אחרים בשאלותיו כדי לבדוק מידת הבנתם. לסיום השיעור חזרו כולם לגרוס בקול אחד בנעימה מיוחדת שנשמעה כשירת קודש מרוממת.

פסק דין עליו חתום רבינו לצד הגאון רבי עמרם קורח זצ"ל

רבי אהרן הכהן, רבי יחיא יצחק הלוי ורבי סלימאן חבשוש

הגאון רבי שלמה קורח זצ"ל נואם בכנס רבנים לזכר רבינו זצ"ל, לצד הרבנים הראשיים לישראל

חדש!

**מיזם אדיר ומיוחד
בשיתוף 'המאורות'
להפצת תורה
לרבנים ומגידי שיעורים**

מהיום תקבלו יעוץ חינמי
להעברת ומסירת
שיעורים בידאו ופרסומם
עד לתוצאה רחבת היקף

לפרטים חייגו כעת:

053-2714427

הודעה חשובה!

המעוניינים להקדיש את הגליון לעילוי נשמת,
רפואה שלימה, הצלחה וכו',
וכן המעוניינים לסייע בהפצת הגליון
באיזור מגוריהם, יפנו למערכת הגליון.

דרושי!

למערכת 'המאורות'
המרכז הרוחני העולמי ליהדות תימן
איש דיגיטל וכדומה, לסיוע במגוון
פעולות הקודש
נשמח לשמוע ממכם - פנו כעת
במייל חוזר או בטל' - 054-8484-999

הופיע ויצא לאור!

קונטרס אורה של תורה
בענייני עמלה של תורה וחג
השבועות
מבית היוצר מכון המאורות
להוצאת כתבי רבותינו זיע"א

לרכישה ופרטים:

052-716-9898

sm08830222@gmail.com

-גליון השבת מוקדש-

לעילוי נשמת

מורי חמי הגאון רבי ציון ב"ר חיים זצ"ל
וחמותי מרת מזל סעדה ב"ר דוד ע"ה
לבית משפחת חוכיימה